

τύραννον, καὶ ἀμέσως ἔκαμε παραίτησιν τῆς ἐξουσίας, ἐνῷ μάλιστα αὐτοὶ οἱ Συρακούσιοι πηρεκάλουν αὐτὸν νὰ δεχθῇ τὴν βασιλείαν. Οἱ ἐνδοξοὶ ἄνδρες δοξάζονται διὰ τὰ μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, καὶ ἂν ἐν ἄλλοις ἦναι κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ἐπιλήψιμοι.

Ἀσταςία.

Ἡ ἀσταςία εἶναι ἐλάττωμα, καθ' ὃ μεταβάλλει ὁ ἄνθρωπος γνώμην εὐκόλως καὶ δὲν μένει σταθερὸς εἰς τὰς ἀποφάσεις, ἐπιχειρήσεις, καὶ πράξεις αὐτοῦ. Ἡ ἐπιπόλαιος κρίσις τῶν πραγμάτων, ἡ ἀμάθεια, καὶ ἡ ἀναισθησία τοῦ καλοῦ, ῥίπτουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο. Ὁ ἄστατος δὲν ἔχει οὐδὲν σύστημα εἰς τὰς ιδέας αὐτοῦ, οὔτε χαρακτηρὰ εἰς τὴν διαγωγὴν. Νῦν δέχεται τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ὡς ἀληθές, καὶ μετ' ὀλίγον ἀποβάλλει αὐτὸ ὡς ψευδές. Εὐκόλως πείθεις αὐτὸν, μὴ ἔλπιζε ὅμως, ὅτι ἐκέρδησας. Ἡ φιλία αὐτοῦ εἶναι ἄπιστος, αἱ ὑποσχέσεις ἀβέβαιοι. Δὲν εὐρίσκεις αὐτὸν εἰς οὐδὲν εἶδος οὔτε τεχνίτην, οὔτε ἐπιστήμονα. Τοιοῦτοι λοιπὸν ἄνθρωποι, ἂν δὲν ἦναι συστηματικῶς κακοὶ, εἶναι ὅμως ἐξ ἴσου ἐπιζήμιοι καὶ εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον. Ὅς τις αἰσθάνεται, ὅτι πάσχει τοιοῦτον ἐλάττωμα, καὶ θέλει τὴν θεραπείαν αὐτοῦ, πρέπει νὰ κρίνῃ μετὰ προσοχῆς τὰ πράγματα, νὰ συμβουλευῇται ἄνευ προλήψεως τὸν ὀρθὸν λόγον, καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς αὐτόν.

Δειλία.

Ἡ δειλία εἶναι φόβος ἄλογος διὰ πράγματα ἀνάξια φόβου, καὶ ὡς ἐπιτοπλεῖστον φανταστικά. Ὁ δειλὸς φανταζόμενος κακὸν τι, κινδυνεύει νὰ βιάψῃ τὴν ζωὴν, ἢ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ· φοβεῖται αὐτὸ, ὡς ἐὰν ᾔτο ἀληθινόν, καὶ στερεῖται τὴν ἥσυχον ἀπόλαυσιν τοῦ παρόντος ἀγαθοῦ μετὰ τὴν φανταστικὴν ὄψιν τοῦ ἐνδεχομένου δεινοῦ. Χωρὶς νὰ ᾔναι κίνδυνος τῶν χρημάτων αὐτοῦ, αὐτὸς πλάττει τοῦτον, καὶ ζητῶν φύλαξιν ἀσφαλεστέραν, καταντᾷ πολλάκις εἰς ἀληθινὴν στέρησιν. Μίλλει ποτὲ ἀφεύκτως νὰ ἀποθάνῃ· αὐτὸς ὅμως, ὡς ἐὰν ἐβλεπεν ἑαυτὸν ἤδη ἀποθνήσκοντα, ὀλιγοψυχεῖ, ἀποφεύγει τὰς ἀναγκαίας εἰς τὴν ὑγίαν γυμνάσεις, μελαγχολεῖ, καὶ ἐπιταχύνει τωρόντι τὸν θάνατον. Ὁ δειλὸς εἶναι πρὸς τοῦτοις ὑποπτος πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ ἀνεπιτήθειος εἰς δημοσίας ὑπηρεσίας. Τὸ θεραπευτικὸν τοῦ πάθους τούτου εἶναι νὰ φεύγωμεν τὴν ἀργίαν καὶ τὴν τρυφήν· νὰ θεωρῶμεν τὰ πράγματα κατὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς ἀληθινὰς σχέσεις αὐτῶν, καὶ προφυλαττόμενοι φρονίμως, νὰ δεχώμεθα τὰ ἄφευκτα μετ' ὑπομονῆς, καὶ νὰ μὴ ἀφίνωμεν ὡς παιδιάρια τὴν φαντασίαν νὰ ἐκπλήττῃ ἡμᾶς μετὰ παράλογα φόβητρα.